

søge at faa forrentet den Anlægssum, som Oprettelsen af det særegne Institut kræver. Altsaa, de ny Udgifter, som Oprettelsen af det særegne Institut kræver, vil man have, at de syge eller de, som handle paa deres Vegne, skulle betale. Det bliver noget som omtrent $\frac{1}{3}$ af den Pris, hvori Serum staar for Tiden i Tyskland. Jeg kan ikke sige andet, end at herved fraviger man altsaa kun i meget ringe Grad det tidligere fulgte Princip, og den Frygt, man kunde nære for, at Serum ikke skulde blive benyttet i det ønskelige Omfang, formindskes meget betydelig. I alt Fald staar det frit for, dersom det mod Forventning skulde virke hemmende paa Anvendelsen af Serum, da senere at rette Bestemmelsen. Jeg har derfor ment at kunne og maatte tiltræde dette Forslag om, at der skal sættes en vis nedsat Pris, til hvilken Serum skal sælges, det vil sige til Indlændinge eller her i Landet, thi hvis der bliver Tale om Produktion til Afsætning ud af Landet, er det en Selvfølge, at man ikke der yder Midlet for nedsat Betaling, men vil kræve den Pris, som det er værd. — Saaledes er Forslaget i sin Helhed ogsaa med denne Ændring, efter min Mening fuldt egnet til at tilfredsstille de Ønsker, der saa stærkt ere komne til Orde fra hele den medicinske Verden, og jeg vil derfor meget indstændig tilraade Tinget, at det nu vil vedtage det saaledes, som det er vedtaget af det andet Ting, og at dette maatte ske saa hurtigt som muligt, thi der ventes i høj Grad derpaa. Vi kunne jo ikke begynde paa Institutets Bygning, før Lovforslaget er vedtaget, og der skal betydelige Forberedelser til. Alt dette kræver Tid, og jo hurtigere Sagen derfor kan komme fra Rigsdagen, des hurtigere vil man kunne tilfredsstille de beretigede Forventninger, som fra saa mange Sider knytte sig til dette Lovforslag. Derfor vil jeg indstændig tilraade, at det fremmes saa hurtigt som muligt i dette Ting og vedtages i den Skikkelse, hvori det har forladt det andet Ting.

Carstensen: Naar jeg tager Ordet i denne Sag, er det med det samme Ønske, hvormed den højtærede Minister sluttede sine Udtalelser, nemlig at Lovforslaget maa blive uforandret vedtaget i dette Ting. Men da jeg paa den anden Side nærer Ønske om at motivere denne min Stilling lidt nærmere, skal jeg tillade mig at trætte ærede Medlemmer med nogle flere Ord, end jeg i Almindelighed bruger. Serumsbehandlingen er, som de Herre vide, af ganske

ny Dato. Den betragtedes tildels som et Forsøgsemne, indtil, paa den bekendte hygiejniske Kongres i Buda-Pest, en fransk Læge, Roux, udviklede, hvorledes han havde opnaaet særdeles heldige Resultater ved denne Behandling, idet han paaviste, at en Nedgang af omtrent 50 pCt. i de Dødsfald, som tidligere fandt Sted, blev sparet ved Serumsbehandlingen. Under Paavirkning af disse Meddelelser var det, at Universitetets bakteriologiske Laboratorium androg Ministeriet om at faa en aarlig Understøttelse paa Finansloven til selv at foretage uafhængige Forsøg, og for at give noget til Erstatning for denne Bevilgning tilbød det at uddanne nogle Læger i Serumtilvirkning og alt, hvad dertil hører, endvidere at producere saa meget Serum, sem det formaade med de ringe Midler og de ringe Lokaler, som det raadede over, og endelig at afgive dette Serum *frit* til Sygehuses og andre Læger. Allerede i det første Aar, man kom ind paa Serumtilvirkningen — man fulgte den Metode, som var anvist af Pasteurs Institut i Paris — viste det sig, at Sagen ikke var saa ganske simpel og ikke saa ganske let, som man troede. Set fra det fjerne og i overfladiske Træk staar Serumtilvirkningen jo som en ganske simpel Proces. Det første Skridt er, at man ved at rendyrke Difteri-bacillen f. Eks. i Kalvebouillon faar den til under sin Vækst at afgive en Del af det Giftstof, som den afgiver i Menneskets Legeme, naar dette bliver angrebet af Difteri. Man bruger saa som næste Led i Fabrikationen større Dyr, helst Heste, som have Egenskaber, der gøre dem særlig egnede til et saadant Brug. Man indsprøjter denne Gift, der kaldes Difteriti Toksin, under Hestens Hud, og man paavirker Hestens Modstandskraft over for Giften paa den Maade, at man indsprøjter ganske smaa, men stedse stigende Doser, indtil Hesten reagerer. Man vedbliver saaledes at forøge Doserne, indtil Hesten er bleven „immuniseret“ eller med andre Ord: uimodtagelig for Giften, og undersøger saa, hvormegen *Modgift*, Antitoksin, der har udviklet sig i dens Blod. Naar man da er kommen til et tilfredsstillende Resultat, foretages en Aareladning, og en saadan giver gennemsnitlig 6 à 8 Potter Blod og kan foretages en Gang om Maaneden. Disse Potter Blod indeholde baade Blodvædske og Blodlegemer. Man udskiller Blodvædsken, som er Antitoksinen eller Modgiften, der under Navn af antidifterisk Serum, benyttes til Indsprøjtning i Difteripatienterne.